

**LEKSYKON
PRAWA BUDOWLANEGO
PLANOWANIA PRZESTRZENNEGO
GOSPODARKI NIERUCHOMOŚCIAMI**

Joanna Dziejic-Bukowska
Jacek Jaworski
Paweł Sosnowski

**LEKSYKON
PRAWA BUDOWLANEGO
PLANOWANIA PRZESTRZENNEGO
GOSPODARKI NIERUCHOMOŚCIAMI**

Joanna Dzedzic-Bukowska
Jacek Jaworski
Paweł Sosnowski

Zamów książkę w księgarni internetowej

profinfo.pl
księgarnia internetowa

Stan prawny na 1 lutego 2016 r.

Wydawca
Grzegorz Jarecki

Redaktor prowadzący
Adam Choiński

Opracowanie redakcyjne
Joanna Tyszkiewicz-Żak

Łamanie
Violet Design Wioletta Kowalska

Ta książka jest wspólnym dziełem twórcy i wydawcy. Prosimy, byś przestrzegał przysługujących im praw. Książkę możesz udostępnić osobom bliskim lub osobiście znanym, ale nie publikuj jej w internecie. Jeśli cytujesz fragmenty, nie zmieniaj ich treści i koniecznie zaznacz, czyje to dzieło. A jeśli musisz skopiować część, rób to jedynie na użytek osobisty.

prawolubni

SZANUJMY PRAWO I WŁASNOŚĆ
Więcej na www.legalnakultura.pl
POLSKA IZBA KSIĄŻKI

© Copyright by
Wolters Kluwer SA, 2016

ISBN: 978-83-8092-053-8

Dział Praw Autorskich
01-208 Warszawa, ul. Przyokopowa 33
tel. 22 535 82 19
e-mail: ksiazki@wolterskluwer.pl

www.wolterskluwer.pl
księgarnia internetowa www.profinfo.pl

SPIS TREŚCI

Wykaz skrótów / 7

Przedmowa (*prof. dr hab. Zygmunt Niewiadomski*) / 9

Wstęp / 11

Hasła / 13

Literatura / 287

Orzecznictwo / 291

Wykaz haseł / 295

O Autorach / 301

WYKAZ SKRÓTÓW

AKTY PRAWNE

- k.c. – ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (tekst jedn.: Dz. U. z 2014 r. poz. 121 z późn. zm.)
- Konstytucja RP – Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 z późn. zm. i sprost.)
- k.p.a. – ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r. poz. 23)
- k.p.c. – ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (tekst jedn.: Dz. U. z 2014 r. poz. 101 z późn. zm.)
- p.p.s.a. – ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn.: Dz. U. z 2012 r. poz. 270 z późn. zm.)
- pr. bud. – ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 1409 z późn. zm.)
- pr. geod. i kart. – ustawa z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne (tekst jedn.: Dz. U. z 2015 r. poz. 520 z późn. zm.)
- pr. wod. – ustawa z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne (tekst jedn.: Dz. U. z 2015 r. poz. 469 z późn. zm.)
- u.d.p. – ustawa z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2015 r. poz. 460 z późn. zm.)
- u.g.n. – ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jedn.: Dz. U. z 2015 r. poz. 1774 z późn. zm.)
- u.p.e.a. – ustawa z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (tekst jedn.: Dz. U. z 2014 r. poz. 1619 z późn. zm.)
- u.p.z.p. – ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jedn.: Dz. U. z 2015 r. poz. 199 z późn. zm.)

- u.s.g. – ustawa z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jedn.: Dz. U. z 2015 r. poz. 1515 z późn. zm.)
- ustawa korporacyjna – ustawa z dnia 15 grudnia 2000 r. o samorządach zawodowych architektów oraz inżynierów budownictwa (tekst jedn.: Dz. U. z 2014 r. poz. 1946 z późn. zm.)
- ustawa o udostępnianiu informacji o środowisku – ustawa z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 1235 z późn. zm.)

PUBLIKATORY

- GSP – Gdańskie Studia Prawnicze
- MoP – Monitor Prawniczy
- M.P. – Monitor Polski
- ONSA – Orzecznictwo Naczelnego Sądu Administracyjnego
- ONSAiWSA – Orzecznictwo Naczelnego Sądu Administracyjnego i wojewódzkich sądów administracyjnych
- OSP – Orzecznictwo Sądów Polskich
- OTK – Orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego
- OTK-A – Orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego – Zbiór Urzędowy, Seria A
- Prok. i Pr. – Prokuratura i Prawo
- ST – Samorząd Terytorialny

INNE

- bioz – plan bezpieczeństwa i ochrony zdrowia
- EFTA – European Free Trade Association, Europejskie Stowarzyszenie Wolnego Handlu
- GINB – Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego
- GUNB – Główny Urząd Nadzoru Budowlanego
- NSA – Naczelny Sąd Administracyjny
- PINB – Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego
- PKOB – Polska Klasyfikacja Obiektów Budowlanych
- SN – Sąd Najwyższy
- TK – Trybunał Konstytucyjny
- WINB – Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego
- WSA – wojewódzki sąd administracyjny

PRZEDMOWA

Problematyka objęta zakresem tematycznym Leksykonu podstawowych pojęć z zakresu planowania przestrzennego, prawa budowlanego i gospodarki nieruchomościami cieszy się od lat niezmiennym zainteresowaniem. Niemal każdy, czynnie lub biernie, ma z nią do czynienia: ten, kto buduje, ale i ten, kogo wzniesiony obiekt dotyczy. To, z jakich materiałów budowlanych wzniesiony jest np. budynek użyteczności publicznej, jaka jest szerokość i wysokość stopni schodów w budynku, wreszcie czy obiekt spełnia wymagania przeciwpożarowe, jest niewątpliwie ważne dla jego użytkowników. Nie bez znaczenia pozostaje też architektura obiektu i jego usytuowanie, a w konsekwencji wpływ na ład przestrzenny.

To wszystko powoduje, że regulacje prawne z zakresu szeroko rozumianego procesu inwestycyjno-budowlanego stają się przedmiotem zainteresowania nie tylko inwestorów, ale ogółu społeczeństwa. Niestety, nie są to regulacje doskonałe. Nie dość, że są wewnętrznie zdeintegrowane i nadmiernie ingerują w proces inwestycyjno-budowlany, to nie spełniają w elementarnym zakresie wymogów poprawnej legislacji. Nic więc dziwnego, że słowa krytyki płyną zewsząd: od inwestorów, organów administracji stosujących przedmiotowe przepisy, sądów administracyjnych oraz innych podmiotów mających do czynienia z owymi regulacjami.

Jedną z istotnych przyczyn opisanego stanu rzeczy jest nonszalancja ustawodawcy w definiowaniu podstawowych pojęć z tego zakresu, a często w ogóle brak definicji ustawowych w tej mierze. Tym bardziej z uznaniem przyjąć należy każdą inicjatywę, która choć w części może przyczynić się do zmiany tej trudnej sytuacji. Taką inicjatywę podjęli moi współpracownicy, Autorzy niniejszego Leksykonu, z którymi niejednokrotnie dyskutowałem o znaczeniu pojęć ogólnych w procesie wykładni prawa, a także podnoszenia świadomości prawnej społeczeństwa.

Z przekonaniem polecam przedmiotowy Leksykon szerokiemu odbiorcy. Autorzy dokonują trafnego wyboru pojęć z punktu widzenia potrzeb procesu inwestycyjno-budowlanego. Warto podkreślić, że definiując ogólnie instytucje i rozwiązania prawne, przytaczają jednocześnie obowiązujące w tej mierze normy prawne. W rezultacie Leksykon staje się opracowaniem przydatnym zarówno teoretykom, jak i praktykom. Ci pierwsi znajdą interesujące ich rozważania teoretyczno-definityjne, ci drudzy zaś, niezależnie od treści definityjnych, znajdą interesujące ich normy prawne. Leksykon wydaje się też być nieocenionym źródłem

wiedzy dla studentów kierunków związanych z procesem inwestycyjno-budowlanym. Autorzy postawili przed sobą bowiem zadanie przekazania treści w sposób jasny i czytelny, tak aby nie było to jeszcze jedno opracowanie dostępne wyłącznie specjalistom. Przystępny język, logiczny tok wyводу, wreszcie troska o czytelność trudnych kwestii definicyjnych to niewątpliwie walory polecanego opracowania.

Reasumując, na rynku wydawniczym pojawia się opracowanie o dużych walorach informacyjnych i dydaktycznych, przydatne w procesie zgłębiania wiedzy o procesie inwestycyjno-budowlanym i, co równie ważne, przydatne w procesie stosowania prawa. Jest to pierwszy w polskiej literaturze przedmiotu leksykon tak szeroko odnoszący się do problematyki prawa procesu inwestycyjno-budowlanego. Autorzy zasadnie upatrują podstaw tego procesu już na etapie planowania przestrzennego. Tam bowiem decyduje się o możliwościach i zakresie inwestycyjnego korzystania z nieruchomości gruntowych. Dopiero później znaczenia nabierają normy prawa budowlanego, które, choć niezwykle ważne, to wykładane bez odniesienia ich do prawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz prawa o gospodarce nieruchomościami, nie wydobywają rzeczywistego ich znaczenia.

Prof. dr hab. Zygmunt Niewiadomski

Konstancin-Jeziorna, 1 marca 2016 r.

WSTĘP

Ideą wprowadzenia na rynek tej nowej pozycji encyklopedycznej była chęć przybliżenia czytelnikom materii szeroko rozumianego procesu inwestycyjno-budowlanego. Zawarte w leksykonie hasła odnoszą się do trzech podstawowych grup tematycznych: planowania i zagospodarowania przestrzennego, prawa budowlanego oraz gospodarki nieruchomościami.

Wybór haseł podyktowany był z jednej strony koniecznością zwięzłego, a zarazem systemowego przybliżenia przedmiotowej tematyki, z drugiej zaś strony odpowiadał potrzebom zaspokojenia braku na rynku publikacji omawiającej całościową problematykę procesu inwestycyjno-budowlanego.

Autorzy dokonali wyboru i omówienia 228 kluczowych haseł dla przedmiotowej tematyki. Poszczególne hasła zostały skonstruowane w taki sposób, aby w pierwszej kolejności przybliżyć czytelnikowi istotę opisywanego pojęcia (instytucji), a następnie wskazać, w jakim kontekście następuje jego zastosowanie. Dzięki takiemu ukształtowaniu haseł czytelnik będzie mógł pozyskać kompleksową wiedzę na temat danej instytucji prawnej. Inicjały zamieszczone na końcu każdego hasła wskazują na jego autora.

Leksykon będzie pomocny praktykom (inżynierom, architektom, urbanistom, inwestorom), pracownikom organów administracji architektoniczno-budowlanej, ale także prawnikom (radcom prawnym, adwokatom, sędziom). Publikacja ta, ze względu na szeroki zakres tematyki, może stanowić cenne źródło wiedzy dla studentów kierunków: inżynierii lądowej, architektury, urbanistyki, geodezji, prawa i administracji.

Autorzy

HASŁA

ADMINISTRACYJNA DECYZJA

Decyzja administracyjna to władcze, jednostronne i skierowane na zewnątrz rozstrzygnięcie o uprawnieniach lub obowiązkach podmiotów, w tym osób fizycznych i osób prawnych.

Jest szczególnym rodzajem aktu administracyjnego, zarazem także należy do najbardziej rozpowszechnionych kategorii aktów administracyjnych. Istotą decyzji jest wiążące ustalenie organu wobec jednostki o konsekwencjach normy prawa administracyjnego. Decyzja administracyjna jest także postrzegana jako oświadczenie woli z zakresu prawa administracyjnego, złożone przez organ administracji publicznej w ramach jego właściwości rozstrzygających o uprawnieniach lub obowiązkach konkretnego adresata. Wskazane rozstrzygnięcie następuje w sferze zewnętrznej administracji, a zatem nie może zaistnieć np.: między organami administracji w stosunkach wzajemnej podległości. Oświadczenie składane w ramach władztwa należy uznać za oświadczenie państwa. Uzasadnieniem działania państwa, które swoje władztwo realizuje wobec obywateli w różnych formach, w tym bardzo często w drodze decyzji, jest interes publiczny. Troska o dobra i wartości wspólne jest zatem uzasadnieniem władczej ingerencji w sferę prawną jednostki, w tym osoby ludzkiej jako wolnego i posiadającego prawa podmiotowe podmiotu. Ponadto decyzja do co zasady związana jest ze sferą wykonywania prawa, nie zaś jego stanowienia. Decyzja jest indywidualizowana, cechuje się podwójną konkretnością, ponieważ dotyczy konkretnej sprawy i konkretnego adresata. Stosowanie normy prawnej wobec adresata skutkuje zawiązaniem się stosunku prawnego między organem a stroną. Stosunek ten ma charakter wertykalny, to znaczy, że organ władczy i jednostronnie rozstrzyga o obowiązkach adresata, czyni to jednak w granicach prawa, będąc tym prawem związany. Nie ma przy tym znaczenia, czy organem tym jest (I) organ w znaczeniu ścisłym, jak np. organy administracji rządowej czy samorządowej, czy też (II) organy w znaczeniu szerokim (*sensu largo*). W tym drugim przypadku mamy do czynienia z podmiotem, który co do zasady nie mieści się w strukturze ustrojowej administracji, natomiast został umocowany na podstawie przepisów prawa do wydawania decyzji, a zatem funkcjonalnie jest

on uznany za organ administracji. Patrząc na decyzję od strony stosowania normy prawnej, widać, że jest ona instrumentem nałożenia obowiązków lub nadania uprawnień na podstawie przepisów administracyjnego prawa materialnego.

W znaczeniu procesowym decyzja administracyjna jest prawną formą działania administracji, wydawaną w trybie przepisów administracyjnego prawa formalnego, która kończy w danej instancji postępowanie administracyjne. Postępowanie kończące się wydaniem decyzji nazywamy postępowaniem administracyjnym ogólnym lub też jurysdykcyjnym, właśnie ze względu na władczy element rozstrzygnięcia organu w postaci decyzji. Postępowanie administracyjne jurysdykcyjne wchodzi w zakres kodeksu postępowania administracyjnego (art. 1 pkt 1 i 2 k.p.a.), ale nie można wykluczyć jego określenia w innych przepisach procesowych. Zagadnienie to jest o tyle złożone, że decyzje administracyjne mogą być wydawane w całości na podstawie przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, jak i w całości na podstawie innych przepisów, np. ordynacji podatkowej, ale także bezpośrednio obowiązujących przepisów unijnych czy też przepisów prawa formalnego administracyjnego, które modyfikują powyższe przepisy, jednak nie regulują kwestii procesowych odrębnie w sposób całościowy, np. art. 28 ust. 2 i 3 pr. bud. modyfikuje definicję strony określoną w kodeksie postępowania administracyjnego oraz wyłącza udział organizacji społecznych.

W polskim systemie prawa nie ma domniemania rozstrzygnięć w drodze decyzji administracyjnych, a to oznacza, że podstawą takiego rozstrzygnięcia może być w zasadzie przepis materialnego prawa administracyjnego (pomijam aspekt norm ustrojowych). Oznacza to także, że przepisy procesowe, w tym kodeksu postępowania administracyjnego, nie mogą stanowić same w sobie podstawy do dokonania rozstrzygnięcia w takiej formie. Rozróżnienie decyzji jako rodzaju aktu administracyjnego będącej zarazem prawną formą działania administracji ma o tyle doniosłe znaczenie, że osadza jej adresata w określonym i sformalizowanym obszarze normatywnym. Oznacza to, że adresat rozstrzygnięcia skierowanego w drodze decyzji *ex lege* posiada pewne gwarancje w ramach procedury jurysdykcyjnej, opierające się w ogólności na zasadach ogólnych kodeksu postępowania administracyjnego, a w szczególności sprowadzające się przede wszystkim do prawa skorzystania ze środków zaskarżenia.

Wśród wielu kryteriów podziału decyzji administracyjnych wyróżnić możemy podział na:

- 1) decyzje konstytutywne i deklaratoryjne, choć po części każda decyzja deklaratoryjna zawiera w sobie element konstytutywny, skoro bez niej nie możemy powołać się na nasze uprawnienie;
- 2) decyzje pierwszo- i drugoinstancyjne, związany z zasadą dwuinstancyjności postępowania, choć zdarza się, że ten sam organ rozpatruje quasi-odwołanie zwane wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, gdyż nie ma nad nim organu drugiej instancji;
- 3) decyzje ostateczne i nieostateczne, to znaczy takie, od których przysługuje odwołanie lub (co bywa sporne) wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy. Odwołanie jest typowym, zwyczajnym i niesformalizowanym środkiem zaskarżenia od decyzji administracyjnych. Można je złożyć w terminie ustawowym zawitym 14 dni, chyba że przepisy odrębne przewidują inaczej;

- 4) decyzje wykonalne i takie, które nie mają takiego przymiotu. Wykonalność może zostać nadana decyzjom pierwszoinstancyjnym, także w drodze postanowienia już po ich wydaniu. Co do zasady decyzje ostateczne, to jest decyzje pierwszoinstancyjne, od których nie złożono odwołania, oraz decyzje wydane w drugiej instancji – są wykonalne;
- 5) decyzje wydawane w postępowaniu zwyczajnym oraz te, które zostają wydane w ramach tzw. nadzwyczajnych trybów postępowania, np. w ramach trybu wznowieniowego i trybu nieważnościowego;
- 6) decyzje nakładające obowiązki (zazwyczaj wydawane w ramach postępowań prowadzonych z urzędu) oraz decyzje, na mocy których adresat uzyskuje uprawnienie (zazwyczaj wydawane w ramach postępowań prowadzonych na wniosek);
- 7) decyzje formalne, to znaczy takie, które w swej istocie nie mają waloru merytorycznego rozstrzygnięcia, ale kończą w danej instancji postępowanie (np. decyzja o umorzeniu postępowania czy po części decyzja kasatoryjna organu drugiej instancji) oraz decyzje materialne, czyli te, które rozstrzygają o istocie sprawy (co do meritum).

Zgodnie z art. 107 k.p.a. decyzja powinna zawierać: oznaczenie organu administracji publicznej, datę wydania, oznaczenie strony lub stron, powołanie podstawy prawnej, rozstrzygnięcie, uzasadnienie faktyczne i prawne, pouczenie, czy i w jakim trybie służy od niej odwołanie, podpis z podaniem imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego osoby upoważnionej do wydania decyzji lub, jeżeli decyzja wydana została w formie dokumentu elektronicznego, powinna być opatrzona bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym za pomocą ważnego kwalifikowanego certyfikatu. Decyzja, w stosunku do której może być wniesione powództwo do sądu powszechnego lub skarga do sądu administracyjnego, powinna zawierać ponadto pouczenie o dopuszczalności wniesienia powództwa lub skargi. Przepisy szczególne mogą określać także inne składniki, które powinna zawierać decyzja. Aby jednak wydany akt uznać za decyzję, wystarczy, aby spełniała ona minimum cztery kryteria, to jest wskazywała organ i adresata oraz przedmiot rozstrzygnięcia oparty na przepisach prawa. Decyzja ponadto musi zawierać podpis osoby upoważnionej.

Jeśli chodzi o uzasadnienie do decyzji, to można odstąpić od niego, gdy decyzja uwzględnia w całości żądanie strony, nie dotyczy to jednak decyzji rozstrzygających sporne interesy stron oraz decyzji wydanych na skutek odwołania. Ponadto organ może odstąpić od uzasadnienia decyzji również w przypadkach, w których z dotychczasowych przepisów ustawowych wynikała możliwość zaniechania lub ograniczenia uzasadnienia ze względu na interes bezpieczeństwa państwa lub porządek publiczny. W pozostałych przypadkach decyzja powinna zawierać stosowne uzasadnienie faktyczne oraz prawne. Uzasadnienie faktyczne decyzji powinno w szczególności uwzględniać wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej. Uzasadnienie prawne powinno zaś zawierać wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji, z przytoczeniem przepisów prawa. W praktyce organy administracyjne niewłaściwie uzasadniają prawnie decyzje, cytując tylko przepis prawa. Tymczasem

Joanna Dziedzic-Bukowska – doktor nauk prawnych; radca prawny specjalizujący się w procesie inwestycyjno-budowlanym; przez trzynaście lat orzecznik w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Warszawie w wydziale zajmującym się prawem budowlanym i planowaniem przestrzennym; trener prowadzący szkolenia z zakresu procesu inwestycyjno-budowlanego dla urzędników administracji publicznej.

Jacek Jaworski – doktor nauk prawnych, adiunkt w Katedrze Postępowania Administracyjnego na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie; radca prawny specjalizujący się w szeroko rozumianej problematyce nieruchomości; współpracuje z samorządami terytorialnymi i inwestorami w zakresie planowania przestrzennego i gospodarki nieruchomościami.

Paweł Sosnowski – doktor nauk prawnych, adiunkt w Zakładzie Prawa i Administracji na Wydziale Administracji i Nauk Społecznych Politechniki Warszawskiej; pracownik Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa; radca prawny specjalizujący się w zagadnieniach ustroju samorządu terytorialnego i jego zadań, ze szczególnym uwzględnieniem planowania przestrzennego; autor kilkudziesięciu opinii do planów miejscowych oraz studiów uwarunkowań i kierunków przestrzennego zagospodarowania gminy; pełnił funkcje zastępcy burmistrza dzielnicy oraz zastępcy Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego dla m.st. Warszawy.

Autorzy skoncentrowali się na omówieniu poszczególnych pojęć z perspektywy zarówno teoretycznej, jak i praktycznej. Czytelnicy odnajdą tu zatem wyjaśnienia dotyczące m.in.:

- przygotowywania projektów aktów planistycznych oraz wydawania decyzji administracyjnych w zakresie prawa budowlanego i zagospodarowania przestrzennego,
- skutków uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (zwłaszcza roszczeń),
- zakupu działki, pozyskiwania niezbędnych decyzji administracyjnych (warunki zabudowy, pozwolenie na budowę) oraz zasad realizacji inwestycji, jej zakończenia i użytkowania.

Książka jest przeznaczona dla urbanistów i architektów, adwokatów i radców prawnych, urzędników administracji samorządowej, inwestorów budowlanych oraz studentów zainteresowanych poszerzeniem wiedzy na temat prezentowanych zagadnień.

„(...) na rynku wydawniczym pojawia się opracowanie o dużych walorach informacyjnych i dydaktycznych, przydatne w procesie zgłębiania wiedzy o procesie inwestycyjno-budowlanym i, co równie ważne, przydatne w procesie stosowania prawa. Jest to pierwszy w polskiej literaturze przedmiotu leksykon tak szeroko odnoszący się do problematyki prawa procesu inwestycyjno-budowlanego”.

Prof. dr hab. Zygmunt Niewiadomski

9788380920538 W01P01

ISBN 978-83-8092-053-8

9 788380 920538

ZAMÓWIENIA:

INFOLINIA 801 04 45 45, FAX 22 535 80 01

ZAMOWIENIA@WOLTERSCLUWER.PL

WWW.PROFINFO.PL